

[Fuglsang]

Også kommunisterne er positive over for forslaget. Vi erkender, at det er nødvendigt at gøre noget for så hensigtsmæssigt som muligt at udnytte de vandmængder, vi nu engang råder over, og som trods alt er mere begrænsede, end vi til daglig tænker på. Hvis vi ikke vidste det i forvejen, fortælles der jo lidt om det i bilag 2 til forslaget. Det drejer sig både om at bruge de vandmængder, vi har, og om at beskytte dem mod forurening og beskytte de funktioner, som vandet også har i vores samfund, f. eks. i vore søer og vandløb.

Det er ikke tilfældigt, at netop spørgsmålet om vandet er blevet et internationalt problem, som i stort set alle lande tvinger en lovgivning igennem. I alle lande tvinger den tekniske og videnskabelige udvikling med en stadig øget og stadig mere effektiv udnyttelse af vandressourcerne som alle andre naturgivne råstoffer til, at vi planlægger og kontrollerer. Der er i alle lande skader og direkte farer som følge af en hæmningsløs udvikling af industrien, ikke mindst den tekniske, hvor befolkningen jo gang på gang opskræmmes af, at man undlader de mest naturlige sikkerhedsforanstaltninger. Der er måske mere lokale problemer i forbindelse med den omsigribende og også naturlige markvanding, vandforbruget og forureningen ved dambrugene. Oppe hos os i Nordjylland er der jo netop en sag, som viser, hvordan disse dambrug ikke blot kan forurene, men også tager en hel del af vandet i nogle af de berømte kilder, som også er af naturvidenskabelig interesse, vi har oppe omkring Rold Skov. Vi oplever jo i stadig tilbagevendende tilfælde, hvordan livet i hele åløb slås ihjel på grund af uagtsomhed bl. a. fra landbrugets side. Derfor er der selvfølgelig også enighed om i dag, at noget skal gøres. Der, hvor striden allerede nu tegner sig, er, når vi skal placere disse udmærkede hensigter i tørre paragraffer, når vi skal fordele myndighed, ansvar og kontrolmuligheder mellem forskellige instanser, ministre, amter og kommunalbestyrelser, når vi skal vurdere forholdet mellem borgerne og samfundets interesser på den ene side, og på den anden side, på hvilken måde, til hvilken pris og i hvilken grad man er nødt til at prioritere samfundets interesser på bekostning af de enkelte eller de få. Der er altså mange, mange ting, som sikkert vil komme op i forbindelse med gennemgangen af de

mange paragraffer. Det skal jeg ikke komme ind på her. Men jeg håber, og jeg er også sikker på, at forslaget får en grundig udvalgsbehandling.

Svend Haugaard (RV):

Det radikale venstre kan helt tilslutte sig synspunkterne om, at vandressourcerne mange steder er truet, og at vi skal være meget påpasselige med hensyn til beskyttelse alle de steder, hvor det er nødvendigt. Vi er herunder også parat til at se på en fælles styring af bestræbelserne for at beskytte vandressourcerne. Men der er alligevel et men eller måske snarere et par stykker ved lovforslaget her.

I de forskellige egne af landet er der meget store forskelle både i forbrug og beholdning af vand. Desværre er det langt fra altid sådan, at den store beholdning ligger i den egn, hvor der er behov for et stort forbrug. Vi har set det her, og vi har set det også i miljøloven og andre steder, at det i miljøministeriet ligesom kniber med evnen til at sondre mellem de steder, hvor der er et absolut nødvendigt behov for skrappe regler – jeg er enig i, at det skal der være mange steder – og de steder, hvor restriktioner nærmest er overflødige. Det er, ligesom man i for høj grad har København som centrum for sit udgangspunkt og ikke rigtig fatter, at der er meget store forskelle mellem her og andre egne af landet. Jeg ved ikke rigtig, hvad det er, der er galt, om det er, fordi man kommer for lidt ud af kontorerne, eller hvad det er. Noget galt er der i hvert tilfælde. Hvordan skulle man ellers i fremsættelsestalen kunne sige her, at tilladelse til indvinding nu kræves til enhver form for vand også på privat grund, også selv om det er begrænset indvinding, f. eks. en brønd. Det tilføjes ganske vist beroligende, at en tilladelse ikke vil blive nægtet, hvis det er praktisk umuligt fra anden, mere hensigtsmæssig side at få vandforsyning. Jeg har set eksempler på, hvordan ensomt boende familier har været tvunget til allerede efter den tidligere lovgivning at måtte lægge vandingsledning for priser på 20.000, 30.000, 40.000 kr., blot fordi man har nedlagt en landbrugsejendom. De samme mennesker bliver boende, men skal nu altså pludselig have vandet tilført fra et vandværk langt borte. Det føles som ganske meningslø-